

SODELUJOČI PRI PRIPRAVI ANGLEŠKE IZDAJE

Člani ekspertne skupine

Laurence Bobis, Direction du Livre et de la Lecture, Francija

Jeanne-Marie Dureau, Archives de Lyon, Francija

Lucie Favier, Archives Nationales, Francija

Françoise Flieder, Centre de Recherche sur la Conservation des Documents Graphiques, Francija

Virginie Kremp, IFLA-PAC Mednarodni center

George Mackenzie, International Council on Archives

Dominique Morelon, Bibliothèque du Musée de l'Homme, Francija

Dennis Pallier, Inspection Générale des Bibliothèques, Francija

Winston Roberts, IFLA Glavni urad

Mari-Lise Tsagouria, Bibliothèque nationale de France

Marie-Thérèse Varlamoff, IFLA-PAC Mednarodni center

Drugi posamezniki in organizacije:

Paul Conway, Yale University Library, Združene države Amerike

Mirjam Foot, British Library, Velika Britanija

Jacques Grimard, National Archives, Kanada

Galina Kislovskaya, Library for Foreign Literature, Rusija, IFLA-PAC Regionalni center za vzhodno Evropo in za Zvezo neodvisnih držav

Jan Lyall, National Library of Australia, IFLA-PAC Regionalni center za jugovzhodno Azijo in Pacifik

Ralph Manning, National Library of Canada in IFLA Oddelek za materialno varovanje

Jan Michaels, National Library of Canada

Sherelyn Ogden, Northeast Document Conservation Center, Združene države Amerike

Ann Russell, Northeast Document Conservation Center, Združene države Amerike

Ramón Sánchez, Venezuelska narodna knjižnica, IFLA-PAC Regionalni center za Latinsko Ameriko in Karibe

Takao Shimamura, National Diet Library, Japonska, IFLA-PAC Regionalni center za osrednjo in vzhodno Azijo

Wendy Smith, Univerza v Canberri, Avstralija

Christine Ward, New York State Archives and Records Administration, Združene države Amerike

Jean Whiffin, IFLA Oddelek za materialno varovanje, Kanada

Slike:

Christopher Clarkson, 31a Stanley Road, Oxford, Oxford OX4 1QY, Velika Britanija

SODELUJOČI PRI PRIPRAVI SLOVENSKE IZDAJE

Prevod:

Karmela Malinger (Zagotavljanje varnosti in preprečevanje nesreč, Klimatski pogoji, Tradicionalno gradivo)

Zvonka Pangerc-Pahernik (Glosar, Predgovor, Uvod, Fotografsko in filmsko gradivo, Audiovizualni nosilci, Reproduciranje)

Strokovni pregled in terminološka uskladitev celotnega besedila:

Nataša Golob, Filozofska fakulteta Univerze v Ljubljani

Jože Urbanija, Filozofska fakulteta Univerze v Ljubljani

Jedert Vodopivec, Arhiv Republike Slovenije

Vladimir Žumer, Arhiv Republike Slovenije

Strokovni pregled in terminološka uskladitev posameznih poglavij:

Peter Bezeg, P&B informatika, Ljubljana (Magnetni mediji)
Meta Černič-Letnar, Inštitut za celulozo in papir, Ljubljana (Glosar, Klimatski pogoji)

Primož Lampič, Arhitekturni muzej Ljubljana (Fotografsko gradivo)

Miladi Makuc-Semion, Narodna galerija, Ljubljana (Zagotavljanje varnosti in preprečevanje nesreč, Klimatski pogoji)

Ivo Nemec, Mestni muzej Ljubljana (Klimatski pogoji)

Darija Plevel, Arhiv Republike Slovenije (Audiovizualni nosilci, Reproduciranje)

Borko Radešček, KUD Cineast (Filmsko gradivo)

Marta Rau-Selič, Arhiv Republike Slovenije (Filmsko gradivo)

Jože Suhadolnik, Zgodovinski arhiv Ljubljana (Fotografsko gradivo, Audiovizualni nosilci, Reproduciranje)

Andrej Šmalc, ZRC SAZU, Tehniška komisija - Sekcija za terminološke slovarje (Glosar - kemijski del)

Lojz Tršan, Arhiv Republike Slovenije (Filmsko gradivo)

VSEBINA

Slovenski izdaji na pot

Glosar nekaterih strokovnih izrazov

Predgovor

Uvod

Zagotavljanje varnosti in preprečevanje nesreč

Klimatski pogoji

Tradicionalno gradivo

Fotografsko in filmsko gradivo

Audiovizualni nosilci

Reproduciranje

Bibliografija

Dodatek I

Kam po nasvet

Dodatek II

Standardi

Jedert Vodopivec

Nadškofijski arhiv Ljubljana. Priročniki. I. Vodnik po fondih in zbirkah, Ljubljana 1999, 271 strani

Konec leta 1999 je zagledal luč sveta prvi tiskani vodnik po katerem od slovenskih cerkvenih arhivov. Vodnik po fondih in zbirkah Nadškofijskega arhiva Ljubljana je vsekakor dolgo pričakovan in prepotreben pripomoček za uporabnike gradiva te častitljive arhivske ustanove, ki je malo pred iztekom preteklega leta prvič in tako rekoč simbolično naštel 2000 obiskovalcev v koledarskem letu. Poleg tega Nadškofijskemu arhivu Ljubljana ne gre le sloves najboljšeje arhiva kakšne cerkvene ustanove na Slovenskem, ampak se po dragocenosti gradiva uvršča takoj za osrednji slovenski arhiv. Tako nemara ni naključje, da je NŠAL izdal izčrpen kažipot le nekaj tednov za

Arhivom Republike Slovenije, in kar je še toliko pomembnejše, predstavil doslej sploh prvi uporabnik namenjeni pripomoček te vrste. Vodnik privlačnega videza, pregledne vsebine in nenazadnje praktičnega formata je skupaj s tremi sodelavci pripravil vodja NŠAL dr. Bogdan Kolar, ki je hkrati njegov urednik, s spodbudnimi besedami pa ga je na pot pospremil ljubljanski nadškof dr. Franc Rode.

V uvodnem zgodovinskem orisu se velja pomuditi zlasti pri pomembnih polpreteklih dogodkih iz devetdesetih let: sprejetju odloka o varovanju in uporabi arhivov Katoliške cerkve v Sloveniji, podpisu dveh sporazumov o uporabi arhivov Katoliške cerkve med Slovensko škofovsko konferenco in Ministrstvom za kulturo RS ter preselitvi arhiva v nove prostore. Vsebinska delitev gradiva NŠAL, navedena na koncu historičnega opisa, bi sicer nemara sodila že k Navodilom uporabnikom. Izvemo, da je gradivo, ki ga hrani NŠAL, razdeljeno v pet sestavnih delov: 1) (nad)škofijski arhiv v ožjem pomenu besede, 2) arhiv ljubljanskega stolnega kapitlja, 3) župnijski arhivi župnij, ki so svoje najstarejše gradivo izročile v varstvo in uporabo NŠAL, 4) samostojne zbirke, listine, zapuščine, fotografije, karte in podobno gradivo ter 5) gradivo večinoma ugaslih cerkvenih ustanov. Osnovna delitev v kazalu je sicer nekoliko drugačna. Na eni strani imamo Fonde in serije, kamor so uvrščeni fondi Škofijski arhiv (ŠAL), Gornji Grad, Pfalz, Goričane, Kapiteljski arhiv Ljubljana (KAL), župnijski arhivi (ŽA) ter društva in ustanove, medtem ko je preostalo gradivo združeno v Zbirkah (17 zbirk).

Ker je delo na prvem mestu namenjeno širokemu in pestremu krogu od bolj ali manj pogostih, prek naključnih do potencialnih uporabnikov, se v pričujoči predstavitvi omejujem na uporabno vrednost vodnika s stališča te ciljne skupine. Vodnik, sicer kolektivno delo štirih avtorjev, razumljivo ne more povsem prikriti osebne note posameznih sodelavcev projekta, četrta ni navedeno, kdo je obdelal oziroma predstavil katerega od fondov ali zbirk. Poleg bolj ali manj izčrpnih opisov historiat pomembnejših fondov in zbirk ter delovanja ustvarjalcev bi, denimo, pričakovali vsaj kratek uvod tudi v nekatere, ki jim ni namenjena niti beseda (npr. Duhovniški inventarji in testamenti, Zapuščine duhovnikov in drugih, Društva in ustanove, Kartografska zbirka). Mestoma je zaznati nedoslednost pri izbiri kriterijev, katero gradivo zasluži natančno specifikacijo in katero ne. Tako se mora uporabnik, denimo pri Mašnih ustanovah ali Ustanovah, zadovoljiti le z osnovnimi informacijami, precej natančno pa sta obravnavani zbirki Načrti in Škofijski listi, čeprav je zlasti za zadnjo mogoče pričakovati veliko manjše zanimanje. Povrh tega gre pri Škofijskih listih sploh samo za tiske, ki prej sodijo v priročno knjižnico arhiva kot v popis arhivskega gradiva. Uredniška presoja po pomembnosti, stopnji arhivske obdelanosti gradiva ali kakšnih drugih kriterijih tako kaže na precej svobodno izbiro vsakokratnih meril.

Uporabniku, ki bo za kazalom vsebine bržkone najprej odprl krajevno in imensko kazalo, se bo tu

razkrila vsa površnost vodnika. Sicer posrečena uporaba načela zapisovanja imen krajev z velikimi tiskanimi črkami v razlikovanje od osebnih imen se izkaže za precej nedosledno, saj so med kraje uvrščeni tudi nekateri kanonikati, imenovani po ustanoviteljih (Flachenfeld-Wolwitz, Kürchperg), ob slovenskem Pulju pa najdemo hrvaško ustreznico Pula, ki naj bi glede na tisk pomenila osebo. Nedoslednost je nadalje močno zaznavna tako pri načinu zapisa krajevnih kot pri osebnih imenih. Znatno število oseb je navedenih le s priimkom in prvo črko imena, mestoma pa osebno ime sploh pogrešamo tudi v primerih, ko bi bila njegova navedba vsekakor potrebna (kateri Codelli?). Še večjo zmedo ponuja nabor krajevnih imen, kjer ni enotnosti ne pri slovenjenju tujih toponimov ne pri slovenskih krajih, saj isti kraj pogosto nastopa pod dvema ali celo več imeni, nekateri so sploh napačno zapisani, spet tretji ostajajo v nemški obliki ali so napačno prevedeni. Škoda je tem večja, ker je kazalo odsev preštevilnih napak v besedilu samem. Ob takorekoč nepomembnih, puristom pridržanih spodrseljajih slovenjenja tujih imen, kakršna so Lisbona, Krakow, Budjevice ali Rijeka, je težje mirno spregledati toponim Kral. Hradec (češki Hradec Kralove) in še zlasti kraja Stanislavovska in Peremiska, kar sta dejansko dela naslovov škofijskih listov Stanislavovske in Peremiske eparhije. Podobno je krajevno ime Modruška, "skovano" iz naslova Senjsko-Modruške škofije. Svojevrsten nesmisel je prevedba pastoralnega lista z naslovom "Hirtentasche" v neobstoječi kraj istega imena v krajevem kazalu. Bralca nadalje preseneti ime škofije Gurk, saj srečamo na drugi strani pri Škofijskih listih dvojezičnost v primerih Celovec/Klagenfurt, Gradec/Graz ali Dunaj/Wien, ki jo bo zlasti tujejezični uporabnik v krajevem abecednem registru pogrešal, podobno kot tuji ustreznici za Gorico ali Trst. Nemško-slovenske dublete bi bile bržčas potrebnejše in zaželeno drugje, tako na primer pri malo znanih manjših koroških krajih (Skočidol, Kostanje) in toliko bolj pri nerazrešenih slovenskih imenih za domače kraje (Hörtenberg, Slatteneg, Sonnegg). Že kar absurdna je stran 167, kjer se denimo Trbovlje pri popisu matrik v dveh zaporednih vrsticah pojavijo najprej kot Sv. Martin-Triffail in nato kot Trbovlje. Navedena stran je sploh kričeč primer redakcijske malomarnosti, saj najdemo tu skoraj vse očitane napake, od domnevnih tiskarskih škratov (Daniel(!) pri Pliberku, Pilstajn), prek nerazrešenih nemških toponimov (Hörtenberg, Ljubljana-Purgstal), površnih prevodov (Sv. Egidij pri Turjaku namesto Št. Ilj pod Turjakom, Sv. Nikolaj pri Pliberku namesto Šmihel), napačnih lociranj (Škale naj bi bile v Savinjski dolini, Prebold in Pištanj na Koroškem) vse do neobstoječe koroške župnije Kalj-Vihlach (nemara Villach/Beljak?) in urbarja župnije Hrastnik iz 18. stoletja (!), čeprav sta hrastniška cerkev in župnija nastali šele sredi 20. stoletja. Sicer pa bo uporabnik na zemljevidih in v šematiznih zaman iskal neobstoječe župnije ljubljanske (nad)škofije - Hörtenberg, Ljubljana-Purgstal in Podlipovica, ki jih najdemo med Urbarji raznih župnij.

Površnost te vrste je še posebej "usodna" v kazalu, kjer so nekateri enaki toponimi združeni v enega (npr. Rečica pri Gornjem Gradu in Bledu), druge pa je treba z nemalo iznajdljivosti in historično-geografskega znanja iskati po raznih koncih kazala (Sv. Pankracij pri Slovenj Gradcu - Stari trg pri Slovenj Gradcu). Tako se dozdeva, kot da vodniku povsem manjka končna redakcija, ki bi sicer zahtevala komaj kakšne pol ure za pregled kazala in nekaj več časa za odpravo nepotrebnih, a vse preveč kričečih napak in nedoslednosti v kazalu in vsebini sami.

Tolikšne napake v kazalu so seveda posledica zmede v osrednjem delu vodnika. V krajevno-osebne abecednem registru najdemo tako številne manj pomembne osebe in navedbe krajev, ki so pač "zašle" v predstavljeni popis fondov in zbirk, pri tem pa se uporabnik lahko samo sprašuje, koliko pomembnejših osebnih in krajenih imen iz vodnika ni razvidnih, saj se skrivajo nekje v zgolj pavšalno navedenem gradivu (npr. Ustanove).

Tudi sicer je v posameznih fondih in zbirkah zaslediti gradivo, ki tja sploh ne sodi. Naslov zbirke, v kazalu navedene kot Zapuščine škofov in v popisu še z dodatkom v oklepaju Zapuščine škofov (generalnih vikarjev in proštov), je glede na vsebino slej ko prej netočen. V njej so namreč tudi zapuščine nekaterih nižjih duhovnikov, ki sodijo kvečjemu v zbirko Zapuščine duhovnikov in drugih. Še več, kaj počnejo med škofi, generalnimi vikarji in prošti Sodni privilegiji ljubljanske škofije (1629-1669) in Temporalije ob vakancah (1859-1865 in 1875)? Oboji so pomenljivo označeni z dvema zvezdicama, kot bi uporabniku hoteli še kaj povedati.

In če se pomudimo pri daleč najbolj uporabljanem fondu Župnijski arhivi, katerega popis je izvleček iz izčrpnih inventarjev, naj navedemo samo dve opazki, saj smo o netočnih krajevnih imenih pri matrikulah in urbarjih že govorili. Najprej izrazimo upanje, da bodo inventarji župnijskih arhivov odslej dostopni vsem uporabnikom, potem ko so še pred kratkim veljali za "interne popise", uporabnik pa je dobil na vpogled kvečjemu del inventarja in nikoli tega v celoti. In drugo: pri vseh župnijskih arhivih so na prvem mestu navedene rojstne (krstne), poročne in mrliške matične knjige, nakar na koncu popisa presenetli še poseben razdelek Matične knjige, v katerem so zgolj prepisi matic župnije Bela Peč, ki je z rapalsko pogodbo leta 1920 ostala v Italiji. Tudi če je samo državna meja razlog izločitve Bele Peči iz popisa župnijskih arhivov ljubljanske (nad)škofije, za prepise belopeških matic ni upravičen poseben razdelek, ampak bi morale tako kot vsi prepisi soditi v zbirko Prepisi matičnih knjig. Toliko bolj, saj najdemo v omenjeni zbirki celo neobstoječo župnijo "Voralberk". Na vprašanje, kje leži kraj s takim ali podobnim imenom, sem v NŠAL dobil odgovor, da gre za zdomsko župnijo v avstrijski zvezni deželi Predarlško (nemško Vorarlberg in ne Voralberk). Če je torej med prepise uvrščeno avstrijsko Predarlško s prepisi iz let 1977-1998, bi tam toliko prej pričakovali Belo Peč, ki je spadala pod ljubljansko škofijo vse od

njene ustanovitve, seveda v obeh primerih z ustreznim pojasnilom, kakšen status uživata Bela Peč in "Voralberk" danes; to namreč v uvodni predstavitvi zbirke pogrešamo. V uvodu v to zbirko je med drugim pojasnilo, da v vrsti prepisov matičnih knjig "pri več župnijah s področja Kočevja manjkajo daljša obdobja", nato pa iz popisa očitno izhaja, da za tamkajšnje leta 1987 ukinjeno župnijo Polom manjkajo prav vsi prepisi. Tako si je namreč mogoče razlagati prazen prostor ob imenu Polom, vendar pred četrto stoletje izdani Vodnik po matičnih knjigah za območje SR Slovenije jasno spričuje obstoj prepisov in kaže na samo še enega v vrsti uredniških spodrseljajev.

Nemalo nedoslednosti lahko najde tudi manj pozoren in slabše poučen bralec, ki mu je mar kronologije. Vsaj približen časovni okvir bi bil potreben na primer pri tistih tematskih sklopih Kartografske zbirke, kjer časovna opredelitev manjka, še zlasti pri Zgodovinskih zemljevidih ljubljanske škofije ali pri Zemljevidih cerkvenih upravnih enot. Prav tako pogrešamo vsaj približen čas nastanka posameznih sklopov v zbirki Zgodovinski zapiski, ko iščemo, denimo, gesla: Ljubljanski stolni kapitelj ali Rokopisi medicinske vsebine. Nenazadnje se uporabnik sprašuje, kaj pomeni različno število vprašajev pri opredelitvi časa nastajanja fondov Društva in ustanove. Pri očitno negotovih letnicah je zaslediti že kar domiselne datacije, kot so: 1932??-1945??, 1919-1945???, 1??? - 1945??? do povsem manjkajočih in do rešitve (????) pri Družbi za razširjenje vere. Vsaj nekatere od njih bi mogel urednik z zgodovinarsko izobrazbo popraviti takoj, npr: Zavodi Št. Vid (1905-1944??), medtem ko bi druge pač zahtevale kanček truda.

Končno si velja zastaviti še vprašanje, ali so v vodniku resnično zajeti vsi fondi in zbirke Nadškofijskega arhiva Ljubljana. Kot je navedeno na 4. strani, kaže vodnik stanje 1. novembra 1999, vendar v njem pogrešamo vsaj še en, v znanstveni literaturi že večkrat citirani fond. Gre za zapuščino škofa Gregorija Rožmana, ki sta jo uporabljala dr. Tamara Griesser - Pečar in dr. France M. Dolinar. Odgovor, zakaj omenjeni fond v vodniku manjka in ali je to edino tako ali drugače "zamorčano" arhivsko gradivo, bo moral uporabnik poiskati na pristojnem mestu. Težko se bo zadovoljil z morebitnim argumentom, da gre za gradivo, ki še ni dostopno raziskovalcem, saj je takega gradiva zaradi zakonskih omejitev zelo veliko, denimo vse matične knjige, mlajše od sto let.

Če torej povzamemo vtise, ki jih dobimo ob listanju in prebiranju vodnika po NŠAL, ni moč prezreti njegove privlačne in praktične oblike, pa tudi ne dejstva, da mu manjka korenit urednikov poseg v vsebino in kazalo. Ni se mogoče znebiti vtisa, da gre za delo, nastalo "ad hoc" in brez temeljitega premisleka. A četudi bi bili razlogi za to kje drugje, denimo v časovni stiski, moremo samo obžalovati, da se kaj takega dogaja na račun kakovosti. Ob dobri zamisli in lični izvedbi je škoda truda in časa, če na koncu šepa glavno v vodniku - njegova vsebina.

In vendar je ne glede na povedano upati, da bo

Vodnik po fondih in zbirkah NŠAL dosegel svoj namen, tj. populariziral védenje o dragocenostih, ki jih hrani ta častitljiva ustanova. Uporabnik ima prvič v rokah celovit pregled nad fondi in zbirkami, za katerega lahko rečemo, da so ga pogrešale in pričakovale generacije raziskovalcev. Naj se pričakovanja izpolnijo tudi pri njihovih naslednjih korakih. Uporabnikovemu vpogledu v vodnik naj sledi dostop do inventarjev in popisov posameznih zbirk in fondov, ki edini lahko brez večjih težav privedejo k iskanim podatkom. V nasprotnem bo vodnik bolj ali manj sam sebi namen, od tod pa ni več daleč do pregovornega Sizifovega dela.

Pripis: Ker je ocena vodnika nastala neposredno po njegovem izidu, tj. več kot leto dni pred izidom pričujoče številke Arhivov, lahko danes z olajšanjem zapišemo, da je izražena bojazen glede nedostopnosti inventarjev in popisov kmalu postala odveč. Z zamenjavo v vodstvu arhiva in temeljito kadrovske prenovi ustanove je namreč v NŠAL prišlo do vrste korenitih sprememb: do racionalizacije postopka naročanja gradiva, normalizacije njegove uporabe in predvsem pohvalne humanizacije odnosa zaposlenih do uporabnikov.

Boris Golec

Vodnik po arhivskem gradivu o Sloveniji v oblastnih, okrajnih in podjetniških arhivih Češke republike (1212-1945), Arhiv Republike Slovenije, Ljubljana 2000, 202 strani

Publikacija obsega 202 strani in vsebuje: predgovor mag. Vladimira Žumra, direktorja Arhiva Republike Slovenije, članek Nekaj o arhivih v Češki republiki mag. Pavla Rafaja, seznam kratic, popis arhivskega gradiva ter kazali oseb in krajev. V predgovoru Vladimir Žumer poroča o dosežanju medarhivskem sodelovanju med Slovenijo in Češko; Pavel Rafaj pa nas v članku obvešča o organizaciji arhivske službe na Češkem, o uporabi arhivskega gradiva v čeških arhivih, o evidentiranju arhivskega gradiva "jugoslavika" in "slovenika" ter o objavah popisov tega gradiva v Sloveniji. Seznanja nas tudi o arhivski mreži; poleg osrednjega državnega arhiva v Pragi deluje 5 državnih oblastnih arhivov in dva deželna arhiva, v okviru letih pa še številni okrajni arhivi, mestni arhivi v Pragi, Brnu, Ostravi, Plznu in Ustju na Labi in arhivi podjetij, ki delujejo kot samostojne arhivske ustanove. Naslovi arhivov z najpomembnejšimi podatki so v popisu posebej navedeni.

V popisu arhivskega gradiva so navedeni arhivi, ki hranijo gradivo "slovenika", razvrščeni so v okviru območij državnih oblastnih arhivov, in sicer: Državni oblastni arhiv v Pragi z državnimi okrajnimi arhivi v Benešovu, Kladnu in Mladi Boleslavi; Državni oblastni arhiv Třebon z državnimi okrajnimi arhivi v Jindrichovem Gradcu, Pelchrimu, Pisku (sedež v Mirovicah)

in Taboru; Državni oblastni arhiv v Plznu z državnim okrajnim arhivom v Rokycanah ter podjetniškima arhivoma Plzensky Prazdroj, d.d., in arhivom podjetja Škoda Plzen; Državni oblastni arhiv v Litomericah z državnim okrajnim arhivom v Češki Lipi; Državni oblastni arhiv v Zamrsku z državnimi okrajnimi arhivi v Hradcu Kralovem, Chrudimu, Rychnovu nad Knežo, Semilyju, Svitavy (sedež v Litomyšlu) in arhivom podjetja Texlen Truntov; Moravski deželni arhiv v Brnu z mestnim arhivom v Brnu, državnimi okrajnimi arhivi v Blanskem, Brno-Venkovu, Jihlavi, Prostejovu, Zlinu in arhivom podjetja Svit d.d., Zlin; Deželni arhiv v Opavi z enotama v Olomoucu in Janovicah, mestnim arhivom v Ostravi, državnimi okrajnimi arhivi v Rrydeck-Mistku, Olomoucu, Prerovu, Vsetinu in arhivoma podjetij Železarna Vitkovice, d.d., Ostrava-Vitkovice in Železarna in žičarne, d.d., Bohumin. V navedenih arhivih oziroma njihovih fondih in zbirkah je 579 enot arhivskega gradiva, ki so popisane v Vodniku kot "slovenika", od teh 53 datira v obdobje 1212-1500.

Redakcijo vodnika so opravili: mag. Pavel Rafaj, dr. Miluša Čepelakova v imenu češke, mag. Brane Kozina, Branko Radulović in mag. Vladimir Kološa pa v imenu slovenske strani. Popis "slovenike" so opravili mag. Brane Kozina, Branko Radulović in mag. Vladimir Kološa. Publikacijo je izdal in založil Arhiv Republike Slovenije, javnosti je bila predstavljena 14. 9. 2000 v prostorih Arhiva Republike Slovenije. Na predstavitvi so bili tudi predstavniki Arhivske uprave Češke republike dr. Miluša Čepelakova, mag. Pavel Rafaj in Jiří Prochazka.

Popis arhivskega gradiva "slovenika" temelji na opisani arhivski mreži, v okviru posameznih arhivov pa na arhivskih fondih in zbirkah ter arhivskih enotah. Arhivsko enoto zastopa: listina, dopis, pismo, načrt, zemljevid, knjiga oziroma več dopisov, korespondenca, poročila itd., količina gradiva pa je zapisana kot stran, folio, list, kos, knjiga, konvolut, karton, fascikel. Popis gradiva ene arhivske enote vsebuje kratek regest, datum oziroma mejne letnice gradiva, kraj izdaje dokumenta, jezik, v katerem je dokument napisan, podatek o originalu oziroma prepisu, podatek o pečatih, naslov arhivskega fonda ali zbirke in signatura. Iz popisa je razvidno, da glede na provenienco največ arhivskih fondov prihaja od organov deželne in lokalne uprave, glede na količino in pomembnost gradiva pa iz fondov zasebne proveniencije, torej iz družinskih arhivov, zapuščin in uprav veleposestev. Arhivsko gradivo s področja državne uprave na 1. stopnji zastopajo arhivski fondi državnih okrajnih uradov in arhivi mest; upravne organe na 2. stopnji pa fondi nekdanjih dežel: Moravsko namestništvo v Brnu, Moravski gubernij, Policijsko ravnateljstvo v Brnu, Policijsko ravnateljstvo Moravska Ostrava.

Arhivsko gradivo zasebne proveniencije je v Vodniku popisano kot tuji rodbini: Lichtensteini in rodbina Celjskih in Ortenburških, kot rodbina Schwarzenberg, Eggenberg, Buquoy, Lažansky, Stadion, Taruttmansdorf, Windischgrätz, Lobkovic, Thun-Hohenstein, zapuščina Jana Dukata, rodbina Kinsky, Leslie, Šlik,